

SLADKÝ ŽIVOT

Jackie Ashendenová
Zakázané ovoce
španělské

JACKIE ASHENDENOVÁ

ZAKÁZANÉ OVOCE
ŠPANĚLSKÉ

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

docela jsem si lámal hlavu nad tím, jestli do tohohle jablka kousnout, nakonec jsem se odhodlal. Schází-váme se zde nad knížkami plnými něhy, krajek, kvě-tin, svatebních závojų a věrné lásky.

A právě o tom posledním teď přemýšlím.

V povídce nazvané Zakázané ovoce španělské od Jackie Ashendenová hlavní hrdina touží po sestře své manželky a jeho žena mu „podstrčí“ jako syna dítě, které má s manželem své sestry. Manželští poradci, sexuologové, psychologové a jiní -logové sice tvrdí, že manželská nevěra je stará jako svět – i Helena mu-sela dobře vědět, že jejím manželem je Menelaos, a přesto odešla do Troje s Paridem –, ale v příbězích, které máme rádi, je to jaksi nepatřičné (i když to není poprvé, co se motiv manželské nevěry stal součástí příběhu). Aspoň já to tak cítím.

A teď, co s tím? Zůstat u těch hrdinů s čistým ští-tem a s dobrými konci, nebo se trochu „ušpinit“ tím, o čem je normální život? A je to opravdu normální? Nebo je to zavrženíhodná výjimka a lepší bude hovo-řit o ideálním světě, kde se ti dva hledají, najdou a pak zpívají slavicí?

Přiznám se, že nevím. Nakonec bude záležet na au-torkách, jak se rozhodnou, jaké příběhy chtějí psát, o jakých příbězích si myslí, že Vy chcete číst. Držím jim palce, aby se trefily!

S láskou

Váš Harlequin

Jackie Ashendenová

ZAKÁZANÉ OVOCE ŠPANĚLSKÉ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Spanish Marriage Solution

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2024

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Jackie Ashenden
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spolutvůrce a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3204-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3205-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3206-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Alice Smithová naprosto přesně věděla, kdy se její život změnil v katastrofu.

Bylo to v ten okamžik, kdy potkala svého švagra.

A ani po pěti letech se na tom nic nezměnilo.

Sebastián Castellano, vévoda z Aveiry, byl stále tak nehorázně pohledný, jako když poprvé přijel s Emily do Aucklandu. Tehdy chtěla svého manžela představit rodině. A dokonce i teď, po těch dlouhých letech, a přestože Emily zemřela teprve před dvěma měsíci, se Alici sevřel žaludek pokaždé, když byl Sebastián poblíž.

Naposledy ho viděla, když dorazil až ze Španělska na pohřeb své ženy, který se konal v Aucklandu. Nepronohodila s ním jediné slovo. V kostele seděl až úplně vzadu a zmizel dřív, než všichni hosté prošli okolo rakve, na niž pokládali snítky kapradí.

Zdržel se tam sotva den.

Edwardův pohřeb se konal hned den poté, ale Alice neočekávala, že by se tam Sebastián objevil. Proč taky? Emily a Edward byli oba mrtví jen proto, že v tom autě, které ve Švýcarsku sjelo ze skalnatého srázu, seděli spolu. Ukázalo se totiž, že Emily netrávila dovolenou v Řecku, jak všem namluvila. Místo toho odjela do Švýcarska s Edwardem, s nímž měla poměr.

Teď už na její nevěře ale nezáleželo. Jediné, na čem

záleželo, přinejmenším Alici, byl Diego, Emilyin čtyřměsíční syn.

Jehož otcem, jak se ukázalo, nebyl Sebastián. Diego byl Edwardův syn. A právě její synovec byl tím důvodem, proč Alice podnikla příšernou dvoudenní cestu z Aucklandu, během níž musela třikrát přestupovat, a potom si zaplatit nehorázně drahý taxík na rodinnou haciendu Castellanových skrytou v údolí impozantních hor poblíž Sevilly.

Připadala si celá ulepená a horký a dusný vzduch to jen zhoršil. Odhodlaně se nadechla a dlaní si zastínila oči před žhnoucím poledním sluncem. Cítila, jak se pod tmavým oblečením (hloupé rozhodnutí!) příšerně potí, a jak se blížila k cíli své cesty, nervozitou se jí svíraly útroby stále silněji.

Nebude to nic příjemného, tím si byla jistá, ostatně se Sebastiánem to nikdy nebylo jednoduché. Ale jinou možnost zkrátka neměla. Dělal to pro svého synovce, na němž jí záleželo ze všeho nejvíc. Přijela pro něj, aby ho odvezla domů, na Nový Zéland, tam, kam patřil.

Spatřila velkou dřevěnou ohradu, kterou si pamatovala z předchozí návštěvy u Castellanových. Rodina patřila k nejvýznamnějším světovým chovatelům vzácného plemene andaluského koně. Tito koně byli využíváni k drezúře, parkurovému skákání a jiným soutěžním disciplínám, a Sebastián byl navíc proslulý nejen jako chovatel, ale rovněž jako trenér.

Alice s oblibou navštěvovala stáje pokaždé, když přiletěla do Španělska. Většinou to bývalo na Vánoce, poté co se Emily za Sebastiána provdala. To on jim a jejím rodičům platil cestu, tedy dokud byli naživu. Koně byli však to jediné, co si Alice během těchto návštěv skutečně užívala. Byla koňařka tělem i duší, už od malička, a pohled na ta ohromující zvířata ji nikdy nepřestal fascinovat.

Kdežto Emily se jich bála. Emily by toho nádherného hřebce s lesklou havraní srstí, který právě klusal po obvodu ohrady, zcela jistě neocenila.

Uprostřed prašné ohrady stála postava, v dlaních svírala lonži a bedlivě sledovala koně, který obíhal okolo ní.

Byl to jistě muž, neobyčejně vysoký, že dokonce i Alice se svými sto pětasedmdesáti centimetry by si vedle něj připadala jako trpaslík. Měl široká svalnatá záda a štíhlou atletickou postavu, která v obyčejném černém triku a zaprášených džínsech, jež měl muž na sobě, dokonale vynikala.

Polední slunce se mu odráželo od lesklých vlasů, stejně černých jako srst koně klusajícího ohradou. Přestože byl muž od Alice lehce odvrácený, věděla, kdo před ní stojí. Ta tvář ji pronásledovala ve snech. Dokonale řezané aristokratické rysy – vysoké lící kosti, rovný nos a pevná ústa. V tmavých očích se mu zlatavě třpytilo.

Neřekla mu, že přijede. Chtěl by znát důvod, kvůli němuž by se chtěla trmáčet takovou dálku, ale tohle nebylo něco, co by člověk probíral po telefonu. Obzvláště ne s někým, jako byl Sebastián. Dopis od Emily měla schovaný v kabelce, celý pomačkaný a se skvrnami od slz, ale bylo nezbytné, aby ho viděl. Psala v něm, co si skutečně přála, a Alice ho vzala s sebou pro případ, že by se Sebastiánem musela bojovat. Avšak doufala, že k tomu nedojde. Doufala, že Sebastián, potomek starodávného vévodského rodu, nebude mít zájem vychovávat dítě, jehož skutečným otcem byl milenec jeho ženy.

Měl svou hrdost, jak Emily často prohlašovala, a byl hrdý na svůj původ. Proto bylo těžké uvěřit, že by Diega přivítal s otevřenou náručí.

Možná bude dokonce rád, že si ho Alice odveze s sebou.

Když dorazila na haciendu, Lucia, hospodyně, která měla celou rozhlehlou usedlost na starosti, ji přivítala jako dávno ztracenou dceru a oznámila jí, že „señor Sebastián“ je ve stájích a prohlíží si nový přírůstek. Lucia se pokoušela Alici zdržet, přemlouvala ji, ať se posadí a napije se něčeho studeného, jenomže Alice trvala na tom, že musí Sebastiáná vidět ihned. Chtěla to mít co nejdřív za sebou. Lucia tedy pověřila Tomase, aby ji za Sebastiánem do stájí zavedl.

Právě proto teď stála tady, pekla se na slunci a pozorovala, jak se nádherný kůň, onen „nový přírůstek“, zastavil přímo před Sebastiánem. Ten vytáhl z kapsy jablko a nabídl ho hřebci, který pamlsek ihned popadl do pysků a slupnul.

Sebastián pohladil koně po hlavě, a ten pohled na něj měl v sobě cosi fascinujícího. Emily jí jednou řekla, že jí připadá, jako by byl Sebastián se zvířaty propojený nějakým kouzlem. A taky si postěžovala, že měl koně raději než ji. Alice na to tehdy nijak nereagovala, což jí teď s odstupem připadalo jako chyba. Tehdy ovšem měla pocit, že to Emily jen zbytečně dramatizuje, protože jí schází nepřetržitá pozornost. Ale možná to bylo jinak.

Tomas, který ji doprovázel, otevřel ohradu a zamířil k Sebastiánovi. Vyměnili si několik rychlých vět v drmolivé španělštině, načež Sebastián ostře otočil hlavu k Alici. A v tom okamžiku, kdy do ní zabodl pohled, jí nádech uvázl v hrdle a srdce se jí zběsile rozbušilo.

Tak jako pokaždé.

Bylo to nesnesitelné.

Poprvé se s ním setkala před pěti lety. Bylo to po té ukvapené svatbě s Emily a novomanželé vyrazili na Nový Zéland, aby se Sebastián seznámil s rodiči své ženy. Tehdy všichni v rozpacích postávali na terase

domu jejích rodičů, odkud byl výhled na přístav Wai-temata. Stačil jediný pohled do jeho zlatavých očí a útroby se jí okamžitě rozlilo horko. Přitahoval ji, a nejen fyzicky. Vlastně ani nedokázala slovy popsat, co přesně v ní probudil, měla však pocit, jako by v něm poznala spřízněnou duši.

Proč, to netušila. Vždyť byl pro ni úplně cizí člověk. A přece se jí z něj svíralo srdce. Jenomže se s tím nedalo nic dělat, protože ona byla vdaná za Edwarda a on se právě oženil s Emily.

A tak své pocity pohřbila hluboko v sobě, tak hluboko, že dokázala předstírat, že nikdy nic takového necítila. Bylo to snadné, protože Sebastián žil s Emily v daleké Andalusii, na rodinné usedlosti, a s Alicí a Edwardem se vídali jen jednou za rok na Vánoce.

Ve skrývání pocitů byla Alice skvělá. Nikdy ani náznakem nedala najevo, co k němu cítí, přestože pokaždé, když se ocitla v jeho blízkosti, ji to k němu až magneticky přitahovalo. Nejhorší na tom bylo, že občas, když zachytila jeho pohled, si začínala myslet, že Sebastián možná cítí totéž. Ale i tohle se rozhodla ignorovat. Koneckonců, oba byli zadaní.

Sebastián se otočil zpět k Tomasovi a potom znovu obrátil pozornost ke koni v ohradě.

Tomas se vrátil zpátky k Alici, která se doslova koupala v potu.

„*Señora*,“ oslovil ji Tomas s výrazným přízvukem. Nepamatovala si na něj, musel tu být nový. „Pán je zaneprázdněný. Ale můžete na něj počkat v domě. Až bude mít čas, promluví si s vámi.“

Popadl ji vztek. Byla zpocená a po dlouhém letu k smrti unavená a čím déle bude čekat, aby si s ním promluvila o Diegovi, tím těžší to bude. Protože se Sebastiánem to nebylo nikdy jednoduché.

Ne že by s ním vůbec nemluvila. Ale jen když

nebylo vyhnutí a pokaždé šlo jen o krátkou konverzaci, trochu upjatou a rozpačitou. Sebastián se sice choval zdvořile, ale stále z něj vyzařovala chladná odtažitost, takže Alice se mu snažila co nejvíc vyhubat. Když nebylo zbytí, i ona s ním jednala chladně. Nějakou dobu se utěšovala nadějí, že si Emily možná ani nevšimla, že její manžel a sestra spolu moc nevycházejí.

Jenomže to byla planá naděje.

Emily velmi brzy pochopila, že Alice a Sebastián jeden druhého moc nemusí, takže se rozhodla je přinutit, aby spolu trávili čas, a tak se naučili „spolu vycházet“. Bylo to utrpení, až to nakonec musela Alice zastavit. Ano, sice se neměli v lásce, ale na druhou stranu byli dospělí a dokázali spolu vyjít, aniž by přitom po sobě museli házet věcmi.

Nebylo nutné, aby Emily věděla, že ve skutečnosti je to úplně naopak.

Alice stále pozorovala Sebastiánův stojícího v ohraďdění, ale už se k ní znovu neotočil. Tušil snad, proč přijela? Proto chtěl, aby na něj počkala v domě? Řekla mu snad Emily, že Diego není jeho syn? Věděl o jejím poměru s Edwardem, ještě před tou autonehodou? Byl to pro něj takový šok jako pro ni?

Vážně by na něj měla počkat v domě. Únava i horko ji zmáhaly. Bude lepší, když si promluví uvnitř, a ne v tomhle dusivém vedru.

Od té doby, co založila a úspěšně vedla svou investiční společnost, nebyla zvyklá čekat, že muži budou mluvit jako první. Jen díky tomu, že se nebála být aktivní a využívala každou příležitost dřív, než si protistrana uvědomila, že jedná se ženou, dosáhla úspěchu. Nikomu nedovolila, aby s ní jednal jako se slabou ženou. Protože být ženou ve finančnictví byl problém, mírně řečeno. Takže se ze všech sil snažila nechovat

se jako žena, což by jí mělo ulehčit i rozhovor se Sebastiánem.

Celé roky skrývala, co k němu cítí, a zůstane to tak i nadále. Prostě mu racionálně, s klidem vysvětlí, že Emily jí zanechala dopis, v němž píše o Diegovi a v případě, kdyby se jí něco stalo, přála si, aby se o jejího syna postarala její sestra Alice.

A právě proto přijela. Chtěla odvézt synovce zpět na Nový Zéland, kde měl skutečnou rodinu.

A Sebastián tomu nijak nezabrání.

Nic víc.

Sebastián se snažil soustředit na Halcóna, hřebce klusajícího v ohradě, ale nešlo to.

Stále se nevzpamatoval z toho šoku, který se ho zmocnil, když spatřil Alici, která se tu neohlášeně objevila. Bylo mnohem těžší ovládat se a nedat nic na jevo, než by mělo být. Obzvlášť po všech těch letech dlouhé praxe.

Umění sebekontroly se naučil velice brzy, protože jeho otec by se s ničím jiným než s dokonalostí nespokojil. A nakonec se to ukázalo jako velká výhoda ve chvíli, kdy se mu po smrti Emily všechny jeho plány a sny o budoucnosti zhroutily. Na druhou stranu, byl však zvyklý dostávat od života rány.

Jednou z nich bylo i setkání s Alicí.

Když ji potkal poprvé, netušil hned, kdo to je. Stála na terase domu Emilyiných rodičů, odkud byl úžasný výhled na modrý oceán, a smála se něčemu, co prohodil její otec. Černé vlasy jí v lesklých vlnách spadaly přes rameno, a přestože jí scházela něžná, dokonalá krása Emily, upoutala jeho pozornost. Byla úchvatná. Dokonale klenuté obočí, rovný nos a plná, smyslná ústa. Její pleť měla barvu lesního medu, a když spatřil její hluboké hnědé oči, cítil, jak se pod ním země zachvěla.

A pak je Emily představila a on v tu chvíli pochopil, bez jediného stínu pochybností, že nic horšího se mu nemohlo stát: vybral si tu špatnou sestru.

Halcón šfouchl hlavou Sebastiána do paže a loudil další pamlsek, ale Sebastián si ho nevšímal. Aniž by se otočil, poznal, že se Alice nevrátila zpět do domu, jak jí vzkázal. Stále na sobě cítil její pohled, jako pokaždé. A jako pokaždé se mu při pohledu na ni zadrhl dech v krku.

Jenže v ten den, kdy ji potkal, se zařekl, že tu fyzickou přitažlivost – protože co jiného by to mohlo být – bude prostě ignorovat.

Nemělo to smysl. Byla to jeho švagrová, nic víc. Oženil se se ženou, se kterou chtěl strávit zbytek života. Dal jí manželský slib, a ten dodrží. Jeho otec mu opakoval, že vévodové Castellánové z Aveiry mají čest v krvi, a protože on není opravdový Castellano, musí se teprve naučit, jak být čestným mužem. A tak se to naučil.

Takže když zaslechl, jak na něj Alice volá, tichým, zastřeným hlasem, který ho hladil po kůži a probouzel v něm něco netušeného, neotočil se hned. Zaměřil se na koně, sevřel lonži ještě pevněji a přitáhl ho k sobě.

„Sebastiáne,“ zavolala na něj Alice znovu. „Musím s tebou mluvit. Je to důležité.“

Jak jinak. Přece by nevážila celou cestu z Nového Zélandu do Andalusie kvůli ničemu. Tušil, proč přijela. Kvůli Diegovi. Kvůli ničemu jinému by nejela přes půlku světa až k Sebastiánovým dveřím.

Ani kvůli tobě?

Když potkal Emily, měl za sebou už spoustu milostných zkušeností. Poznal, když po něm nějaká žena zatoužila. A Alice po něm toužila. Viděl to v jejích tmavých očích od prvního okamžiku, kdy se jejich

pohledy setkaly. Proto nesměl své city nikdy dát jakkoliv znát, a až do této chvíle se mu to dařilo.

Takže ne, kvůli němu určitě nepřijela. A i kdyby ano, nechal by to být. Skutečnost, že jeho manželka a její manžel spolu měli poměr, jeho rozhodnutí zůstat k Alici chladný jen posílila.

„Teď nemám čas,“ ucedil. „Už jsem to říkal Tomasovi. Vrať se zpátky do domu. Lucia ti udělá kávu. Přijdu za půl hodiny.“ Aniž by počkal na odpověď, sevřel Halcónovu hřívu a elegantně se na koně vyhoupl.

Halcón se pod ním napjal a popošel pár kroků do strany.

Víš, proč přijela, a stejně předstíráš, že je kuň důležitější?

Ano, kuň byl důležitější. Byl to nový přírůstek k ostatním koním, potomkům válečných koní, na nichž jeho předci vyraželi do bitev.

Ale nic nebylo důležitější než Diego. Jeho syn. Ano, byl to Sebastiánův syn, bez ohledu na to, co říkaly testy otcovství. Byl u toho, když se narodil, a byl první, kdo Diega choval v náručí. Když mu poprvé pohlédl do tváře, pocítil totéž sevření v hrudi jako tehdy, když poznal Alici.

Byl přesvědčený, že Alice nevěděla, kdo je Diegovým skutečným otcem, ale musela to nějak zjistit. Takže i když její příjezd nebyl zase tak nečekaný, rozhodně nebyl vítaný. Potřeboval víc času, aby se rozhodl, co bude dál. Musel něco udělat. Diega mu nikdo nevezme. Nikdo.

Sebastián sebejistě ovládl hřebce stisknutím kolenní a ruce mu položil na krk. Halcón se uklidnil, ale Sebastián cítil, že zvíře je stále trochu nervózní a napjaté. Měl rád horkokrevné koně, kteří se nedali lehce zkrotit. Takové zvíře si nechtěl podmanit silou, zlomit ho by nebylo dobré. Jen zušlechtit.

„Nechci kávu. Musím s tebou mluvit. Hned,“ pro-
nesla Alice nečekaně příkrým, autoritativním hlasem.

Její dřívější vřelost i vášnivá jiskra, která ho k ní tak
přitahovala, se z ní vytratila nedlouho po tom, co za-
ložila vlastní investiční společnost. Jako by její vnitřní
světlo pohaslo a z Alice se stala chladná a odměřená
žena. Jako by pole plné slunečnic pokryl led. Nebyl
rád, že mu ta změna neunikla, ale stalo se.

Netušil, co se jí přihodilo, a ani se neptal. S Emily
o ní nikdy nemluvil a Emily si zvykla, že se o své se-
stře nemá zmiňovat. Když si vzpomněl na svou ženu,
srdce se mu sevřelo žalem a výčitkami. Věděl, že
Emily zklamal, ale Diega nezklame. Nikdy.

Takže Alici tam nechal stát, pobídl koně do klusu
a kroužil s ním po ohradě, aby zhodnotil jeho krok.
Čekal, že to Alici přestane bavit a nakonec odejde.
Přece jen tu bylo opravdu horko a ona musela být po
cestě unavená.

Jenomže ona neodešla. Dál stála za ohradou, na-
klonila se přes dřevěné hrazení a sledovala ho. Neby-
lo pochyb o tom, že se odsud nehodlá ani hnout.

Emily do stájí nikdy nechodila. Koní se bála, což
mělo být varovným znamením, ale on ho ignoroval.
Emily byla drobná, něžná. Nejspíš předstírala, že je
mnohem křehčí, než ve skutečnosti byla, avšak Sebas-
tián si roli ochránitele užíval. To byla jeho role, stejně
jako jeho urozených předků.

Zato Alice se koní nikdy nebála. Pokaždé když za
nimi s Edwardem přijeli, chodila do stájí a sledovala
ho při práci. Rozptylovalo ho to, až jí nakonec stroze
oznámil, že do stájí cizí lidi nesmí. Zdálo se, že na to
zapomněla.

„Klidně tu budu stát celý den,“ prohodila Alice,
když ji podruhé mýjel. „Nemůžeš mě celou dobu ig-
norovat, Sebastiáne.“

Ale mohl. Mohl si dělat, co chtěl. Byl přece vévoda. Ale teď se choval malicherně a navíc se snažil oddálit okamžik, kdy se bude muset podívat Alici do jejích tmavých očí. Bylo mu jasné, že v tu chvíli se v něm probudí potlačovaná touha a tentokrát mu nic nezabrání, aby si vzal, po čem tak toužil. Po čem oba toužili...

Jenomže to nešlo. Edward a Emily sice byli po smrti, on byl vdovec a z Alice se stala vdova. Ale sliby, které učinil, nemohl jen tak hodit za hlavu jen kvůli tomu, aby si s Alicí mohl užívat v posteli.

Vyhýbat se jí byla zbabělost, a on zbabělec nebyl.

Obešel ještě jednou ohradu a potom se s Halcónem zastavil přímo před ní. Nesesedl, shlížel na ni z jeho hřbetu. Stála těsně u hrazení, černé kalhoty a sako pomačkané. Husté lesklé černé vlasy měla stažené do bezchybného ohonu, ani vlasek jí z něho nevyklouzl. Všiml si tmavých kruhů pod očima a vrásek okolo úst, které tam dřív nebyly.

Nesměl zapomínat, že sice ztratil ženu, ale Edward pro něj nic neznamenal. Ovšem Alice nepřišla jen o muže, ale také o sestru. Jenomže jakmile se jí poprvé podíval do očí, tělem mu projela ostrá, neklidná touha.

Měl své důvody, proč s ní nikdy nemluvil. Proč s ní nechtěl nikdy zůstat o samotě. Namlouval si, že za celé ty roky ta touha po ní vyprchala, ale očividně se mýlil. Přesto v sobě našel sílu tu známou svíravou touhu potlačit a neuhnout pohledem.

Navzdory únavě se nezdálo, že by jí dělalo problémy dívat se mu přímo do očí. Takže ona k němu už nejspíš nic necítila. Snad. Tím by to celé bylo o hodně snazší.

„Nemyslím si, že by to nemohlo půl hodiny počkat,“ odušil bezvýrazně. „Uvnitř bys měla mnohem větší pohodlí.“